

τῆς σχισματικῆς ἐκείνης νεάνιδος! Εἶχα συνειθίσει νὰ τὴν βλέπω πάντοτε μεταξὺ τοῦ κόσμου τρελῆν, μειδιῶσαν, ἐρωτότροπον, καὶ ἐδυσκολευόμην νὰ τὴν ἀναγνωρίσω τώρα. Προσεποιεῖτο τὸν ἄγγελον, ἔστω· ἀλλὰ προσποιεῖτο τόσον εὐμορφα, τόσον τεχνικῶς. Ἐξαίσια πρὸ πάντων μοὶ ἐφάνη κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς περιαγωγῆς τοῦ Κυριακοῦ Σώματος. Ἐγонуπέται κομφῶς, κρατοῦσα λαμπάδα διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς καὶ τὸ προσευχητῆριον διὰ τῆς ἄλλης. Τὰ χεῖλη τῆς ὑπεψιθύριζον προσευχῇ. Ὡχρὸν ἦτο τὸ πρόσωπόν της καὶ οἱ μεγάλοι γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀνυψοῦντο θαυμάσια. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πανηγυρικοῦ θορύβου, ἐν τῇ εὐωδίᾳ τοῦ θυμιατηρίου καὶ τῶν ἀνθοδοχῶν, ἔβλεπον τὴν εἰκόνα αὐτῆς τῆς ἐκστάσεως ὡς ἔργον ζωγράφου, ἄφρονος, συγκεκινημένης. Ἐλησμόνουν ποία ἦτο, δὲν ἤξευρα ποῦ εὐρισκόμην. Καὶ εἰς τὸν νοῦν μου ἐφοίτων αὐτομάτως οἱ στίχοι τοῦ Ῥαγκαδά, οἱ βαθέως τεθαμμένοι ἀλλ' ἐπιτηδες, θὰ ἔλεγες, γραφέντες διὰ τὴν στάσιν ἐκείνην τῆς ἀγνῆς ἀδελφῆς τῶν ἀγγέλων:

Ποῦ μὲ φέρ' ἡ ὁδὸς τῆς ζωῆς ἡ μονήρης;
Ποῦ ἡρώτων κ' ὑψώθη τὸ λάμπον τῆς ὕμνα.
Οἱ βαθεῖς ὀφθαλμοὶ τῆς φωτὸς ἦσαν πλήρεις
Καὶ ἀκτίνων αὐτοῦ ἀπαυγάζουσα ἴρις
Τὸ οὐράνιον μ' ἔδειξε δῶμα.

ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ

ΤΑ ΕΝ ΚΛΩΒΟΙΣ ΠΤΗΝΑ

ΑΣΘΕΝΕΙΑΙ

Πᾶν ἱατρικόν, διδόμενον προτοῦ διαγνωσθῇ καλῶς ἡ ἀσθένεια, μόνον ἐμπειρικὴν ἔχει σημασίαν· θὰ ἐπιμείνωμεν εἰς τοὺς ὑγιεινοὺς κανόνας, ἥτοι ἔλθουσιν πρὸς μεσημβρινὸν μέρος, ἀπόλυτον καθαριότητα τοῦ κλωβοῦ, προφύλαξιν ὅσῳ τὸ δυνατόν ἀπὸ πάσης αἰφνιδίας μεταπτώσεως τῆς θερμοκρασίας, ὕδωρ διαρκῶς καθαρὸν καὶ κόκκος πρώτης ποιότητος.

Ὅταν πτηνὸν τι ἀσθενῇ, ὅπερ εὐκόλως διακρίνεται ἐκ τῶν ἀνασηκωμένων πτερῶν του, τῶν κρεμασμένων πτερύγων του καὶ τῆς ἀτονίας τῶν ὀφθαλμῶν, πρέπει ν' ἀποσυρθῇ τοῦ κλωβοῦ καὶ τεθῇ ἰδιαιτέρως, ὅπως δοθῇ αὐτῷ ἡ ἀναγκαία ἡσυχία καὶ τηρηθῇ ἐν θερμότητι. Ὀλίγον ὕδωρ τοῦ Βισσὺ ἢ διττανθρακικὸν ὕδωρ ἐν δόσει δύο ἢ τριῶν γραμμαρίων πρὸς μίαν ἡ ἀδιαθεσίαν εἶναι ἔλαφρα. Ἐν ἐναντίᾳ περιήρπασει πρέπει ν' ἀναμείνηται τὴν ζωογόνον ἐνέργειαν τῆς φύσεως. Ἡ χρῆσις τοῦ ὕδατος τοῦ Βισσὺ ἢ διττανθρακικοῦ ὕδατος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ ἐπὶ σειρὰν ἡμερῶν, προλαμβάνει ἐπίσης τὰς στομαχικὰς διαταράξεις τὰς προσερχομένας ἐκ τροφῆς ἀκαταλλήλου ἢ ἐκ τῆς αὐτῆς συνεχῶς.

Ἡ τοῦ ἀέρος ἔλλειψις εἰς τὰ ἐγχώρια πτηνὰ, ἢ ἔλλειψις θερμότητος καὶ τὸ νεφελώδες τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὰ ξενικά, συγχρόνως δὲ τροφὴ ἀκατάλληλος καὶ μηδὲλως ποικιλλοῦσα, ἐπιφέρουσι μεταβολὴν εἰς τὸν χρωματισμὸν τῶν πτηνῶν. Πρὸς καταπολέμησιν τοῦ δυσαρέστου τούτου, δίδουσιν εἰς τὰ πτηνὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς περορρύσεως ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας ὕδωρ τῆς Μπουρμποῦλ. Τὸ μεταλλικὸν τοῦτο ὕδωρ ἐνεργεῖ διὰ τοῦ ἐν αὐτῷ περιεχομένου ἀρσενικοῦ. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἱατρικόν τοῦτο δὲν εἶναι εὐωνον, ἐπιτυγχάνεται τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα καὶ μὲ ὀλιγώτερα ἔξοδα, ἂν ζητήσῃτε παρὰ τινος φαρμακοποιοῦ νὰ παρασκευάσῃ ὑμῖν ἀρκετὰς ὁκάδας κοινῷ ὕδατος, θέτων ἐν αὐταῖς τὴν αὐτὴν δόσιν τοῦ ἀρσενικοῦ τὴν κατὰ τὰς ἀναλύσεις περιεχομένην ἐντὸς τοῦ ἀναφερθέντος μεταλλικοῦ ὕδατος. Τὰ πτηνὰ, πίνοντα τὸ τοιοῦτον ὕδωρ, θὰ ὠφεληθῶσι κατὰ τὴν ὑγίαν, ἐπίσης δὲ ἡ πτέρωσις θ' ἀναλάβῃ τὰ ὠραία αὐτῆς χρώματα.

ΑΚΑΝΘΥΛΛΙΣ

Καρδερίνα, γαρδέλι, γραμματικοῦδι, καὶ τουρκοπούλα κοινῶς (Fringilla cardualis).

Χαρακτῆρες

Τὸ ἀνάστημα ταύτης ἔχει μῆκος 14 — 16 ὑφεκατομέτρων· ἡ δὲ οὐρά περὶ τὰ 5. Οἱ πόδες ταύτης μακροὶ καὶ λεπτοὶ εἶναι ὑπομέλανες· τὸ ράμφος, μακρόν, ὀξύ, εἶναι ὑπόλευκον κατὰ τὴν βάσιν καὶ κυανίζον κατὰ τὴν αἰχμήν, περιβάλλεται ὑπὸ μέλανος κύκλου, μετὰ τοῦτον ὑπὸ δευτέρου πλατυτέρου χρώματος ἐρυθροῦ κρεμίζου. Ἡ κορυφὴ καὶ τὸ ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς εἶναι μέλανα· τὸ αὐτὸ δὲ χρῶμα κατέρχεται ἐν εἵδει χαλινῶς ἐπὶ τῶν παρειῶν, αἰτίνες εἶναι λευκαί. Ἡ ράχις εἶναι ὑπομέλαινα, ἐνῶ τὰ μικρὰ καλυπτῆρια πτερὰ, τὰ πτερὰ τῶν πτερύγων καὶ τῆς οὐρᾶς εἶναι μέλανα μετὰ λευκῶν κηλίδων. Τὰ τῆς οὐρᾶς πτερὰ ἐν τῷ μέσῳ ἔχουσι χρῶμα κίτρινον χρυσοῦ. Ἐπίσης τὰ πτερὰ τῶν πτερύγων, πλην τοῦ πρώτου περιβάλλονται πρὸς τὰ ἔξω ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ χρώματος καὶ ἀπαντα φέρουσιν ἐν λευκὸν στίγμα. Τὰ πλάγια τοῦ στήθους, κεχρωματισμένα δι' ὑπομέλανος ἀνοικτοῦ, περιβάλλουσι τὸ λευκὸν τῆς κάτω ἐπιφανείας.

Ἡ θήλεια φέρει τὴν αὐτὴν πτέρωσιν, μετὰ χρωματισμῶν ἀσθενεστέρων· ἡ διαφορὰ ὅμως εἶναι τόσῳ μικρά, ὥστε καὶ ὁ μᾶλλον ἐξησκημένος ὀφθαλμὸς δύναται ν' ἀπατηθῇ. Τὸ μόνον ὑπάρχον πραγματικὸν διακριτικὸν σημεῖον εὐρίσκεται εἰς τὴν πτέρυγα· διότι ὁ ἄρρην ἔχει τὸν ὦμον κατὰ μέλανα ἐνῶ ὁ τῆς θηλείας εἶναι ὑπόμελας.

Πρὸ τῆς πρώτης περορρύσεως αἱ νεαρὶ ἔχουσι φαιὰν τὴν κεφαλὴν. Πλεῖστα παραλλαγαί

υπάρχουσι κατὰ τε τὸ ἀνάστημα καὶ τὰ χρώματα.

Γεωγραφικὴ διανομή

Ἡ ἀκανθουλὴ δὲν ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν Εὐρώπην· εὐρίσκεται εἰς μέγα μέρος τῆς Ἀμερικῆς, τοῦ βορειοδυτικοῦ τῆς Ἀφρικῆς, τὰ τρία τέταρτα τῆς Ἀσίας μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς Σιβηρίας.

Ἦθη καὶ ἔθιμα

Ζωηρά, εὐχαρις, αἰκίνητος, ἀρέσκεται νὰ κἀθῇ εἰς τὸ ἄκρον τῶν εὐκάμπτων κλάδων καὶ ταλαντεύεται ὑπὸ τὴν ὥθησιν τοῦ ἰδίου αὐτῆς βάρους. Κατὰ τὸ θέρος ἐνδιαίτηται εἰς τοὺς κήπους, καὶ τὰ ὄρεινὰ μέρη τὰ διακοπτόμενα ὑπὸ πεδίων καὶ δασῶν. Κατὰ τὸ φθινόπωρον ἐνοῦται μετὰ τῶν ὁμοίων αὐτῆς καὶ ἵπτανται κατ' ἀγέλας πολυαριθμούς εἰς ἀναζήτησιν τῶν τόπων, ἐν οἷς φύεται καὶ εὐδοκιμεῖ ἡ ἀκανθα. «Δὲν ὑπάρχει ὠραιότερον, λέγει ὁ Μπόλ, ἀγέλης ἀκανθουλίδων ταλαντευομένων ἐπὶ τῶν ἀκανθωδῶν βλαστῶν τοῦ φυτοῦ τούτου, βυθίζουσιν τὴν κεφαλὴν ἐν τοῖς λευκοῖς λοφίοις τῆς ἀκάνθης. Δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι αὐταὶ ἤνθησαν ἐκ νέου καὶ ἀνέδωκαν ἄνθη διαφόρου ὅλως ὠραιότητος τῶν πρώτων».

Πρὸς τῇ καλλονῇ τῆς πτερώσεως, ἡ ἀκανθουλὴ κέκτηται φωνὴν εὐχάριστον. Τὸ μινύρισμα ταύτης, ἀπαρτιζόμενον ὑπὸ διαδοχικῶν ἤχων εἶναι οὐ μόνον εὐχάριστον ἀλλὰ καὶ χαρὶεν. Μόνῃ ἡ πτερορρύσις διακόπτει τοῦτο. Ἀρχεται ἄδουσα κατὰ Μάρτιον, ἂν δὲ ἐν τῷ κλωθῷ παρέχῃ τις ταύτῃ κατάλληλον θερμοκρασίαν ἔδει καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα.

Καίτοι πονηρὰ καὶ προσυλακτικὴ δὲν ἀποφεύγει τὴν παρουσίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἀναρριχᾷ ἐπὶ τῶν δένδρων ὡς ὁ αἰγίθαλος (τρουποκάροδο κοινῶς) καὶ κρεμᾷται ὡς ἐκεῖνος τὴν κεφαλὴν ἔχουσα πρὸς τὰ κάτω. Ἐχουσα ἀνεπτυγμένον εἰς ἄκρον τὸ αἶσθημα τῆς καθαριότητος, φροντίζει λίαν περὶ τῆς πτερώσεως καὶ τῶν ποδῶν αὐτῆς, οὗς διαρκῶς παρατηρεῖ, ὅπως τοὺς ἀποκαθάρσῃ ἀπὸ πάσης ἀκαθαρσίας.

Τὸ πτηνὸν τοῦτο μετὰ τὸν Σπῖνον, πηγνύει τὴν τεχνικωτέραν νεοττίαν· κατασκευάζει δὲ ταύτην σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου ἡ θήλει· σπανίως ὁ ἄρρην λαμβάνει μέρος. Αὕτη κτίζει τὴν φωλεάν εἰς τὴν κορυφὴν δένδρου εἰς δίκενον κλάδον, ἐντὸς τῶν ἀραιῶν δασῶν, τῶν κήπων, συνήθως δὲ καὶ παρὰ τὰς οἰκίας αὐτὰς. Τὸ ἐξωτερικὸν κατασκευάζει διὰ λεπτοῦ βρύου, λειχάνων, λεπτῶν ῥιζῶν, βλαστῶν γλόχης συμπεπλεγμένων μετὰ λεπτοτάτης τέχνης· τὸ δὲ ἐσωτερικὸν στρώνει, δι' ἐρίων, βάμβακος καὶ ἰνῶν ἀκάνθης.

Αὕτη τίκαται 4-5 ὥς ἅτινα ἄνευ διακοπῆς ἐπωάζει δεκατρεῖς μέχρι δεκατεσσάρων ἡμερῶν. Κατὰ

τὸν χρόνον τοῦτον, ὁ ἄρρην προσκομίζει τῇ θηλείᾳ τὴν τροφὴν καὶ τὴν χαροποιεῖ διὰ τῶν ἡσμάτων αὐτοῦ. Ἀμφότεροι ἔχουσιν εἰς ἄκρον ἀνεπτυγμένον τὸ αἶσθημα τοῦ οἰκογενειακοῦ ἔρωτος. Ἐὰν ἀραιρεθῇ ἡ φωλεὰ καὶ συγχρόνως συλληφθῇ ὁ πατήρ ἢ ἡ μήτηρ ἢ καὶ οἱ δύο, ἐξακολουθοῦσι καὶ ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ τρέφοντες τοὺς νεοσσούς αὐτῶν.

Σπανίως ἡ θήλεια τίκαται δις κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, ἐκτός ἂν ἐν ἀρχῇ καταστραφῇ ἡ φωλεὰ, τότε κατασκευάζει καὶ δευτέραν ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς τῶν ὧν εἶναι πάντοτε μικρότερος.

Τροφή

Οἱ φυσιοδίφαι δὲν συμφωνοῦσι καθ' ὅσον ἀφ' ἑαυτῆς τὸ εἶδος τῆς τροφῆς. Τινὲς θεωροῦσι ταύτην καθαρῶς κοκκοφάγον. Ἄλλοι τὸν ἀντιόν ὡς ἐντομοφάγον. «Ὁ τι δῆποτε ὅμως καὶ ἂν εἶναι, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνατροφῆς, τρέφει τοὺς νεοσσούς αὐτῆς κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας διὰ μικρῶν καμπῶν ἰδίων ἐκ τῶν γεννωμένων ἐπὶ τῶν κορυμῶν. Μεγίστη ποικιλία κόκκων, οἷον θριδάκων, ῥαβῶν, καὶ ἄλλων ἀποτελοῦσι τὴν τροφὴν αὐτῆς, μετὰξὺ δὲ τούτων προτιμᾷ τοὺς κόκκους τῆς ἀκάνθης, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα ταύτης· εἶναι δὲ καὶ ἀναγκαῖοι εἰς τὴν ὑγίαν αὐτῆς.

Θῆρα

Κατὰ τὸ ἔαρ συλλαμβάνεται διὰ κράκτου, ἐν χειμῶνι δι' ἐξθεργῶν θεσιμένων ἐπὶ σωρείας ἀκανθῶν πρὸς τοῦτο παρασκευαζομένης. Κατὰ τὸ φθινόπωρον οἱ πτηνοθήραι συλλαμβάνουσι πολλάς, καὶ μεταφέρουσι πρὸς πώλησιν. Δυστυχῶς οἱ πτηνοθήραι ἀγνοοῦντες τὰ κατὰ τὸ πτηνὸν τοῦτο, καὶ μηδὲν αἶσθημα εὐσπλαγγίας τρέφοντες, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ ἐκ τῆς πωλήσεως κέρδος ἀποβλέποντες συσσωρεύουσιν ἐν τῷ αὐτῷ κλωθῷ πληθὺν πτηνῶν καὶ διὰ τοῦτο ἡ θνησιμότης εἶναι μεγίστη. Εὐκόλως δύναται ν' ἀποφύγῃσι ταύτην ἢ τὴν ἐλαττώσῃ δι' ἀπλῶν τινῶν προσυλάξεων. Ἀντὶ νὰ θέτωσιν ὁμοῦ κατὰ ποσότητας τὰ δυστυχῇ πτηνὰ, θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ ἔθετον ταῦτα ἀνὰ δέκα ἢ δώδεκα εἰς κλωβοὺς ἀρκετὰ μεγάλους μετὰ τινος συντρόφου τοῦ εἶδους τῶν ἐθισμένων εἰς τὴν δουλείαν, ὅπως ταχέως ἐθίσθαι ταῦτα πρὸς τὸν νέον βίον. Τὸ τοιοῦτον ἐπιβάλλεται εἰς αὐτοὺς οὐ μόνον ἐξ εὐσπλαγγίας ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ συμφέροντος.

Αἰχμαλωσία

Συλλαμβανόμεναί γραφαὶ πρὸ τῶν γάμων, ἂν θεῶσι μετ' ἑτέρου πτηνοῦ ἐθισμένου ἐν τῷ κλωθῷ, εὐκόλως ἐθίζονται εἰς τὴν δουλείαν καὶ καθίστανται ταχύτατα ἡμεροί. «Ὅπως ὅμως ἐπιτύχῃ τις τελεσίαν ἀνατροφὴν πρέπει νὰ τὴν λάβῃ νεοσσὸν ἀπ' αὐτῆς τῆς φωλεᾶς. Οἱ νεοσσοὶ τρέφονται διὰ μίγματος κόκκων ἐλανομήκωνος μετὰ βεβρεγμένου ἄρτου. Βραδύτερον ὅταν τρώγῃσι μόνοι, δίδοντα

αὐτοῖς κόκκοι κανάθως τεθραυσμένοι καὶ ἄλλοι κόκκοι μετὰ γλωρᾶς τροφῆς, θριδάκων κλπ.

Ἐν τῷ κλωθῷ ὅπως πολλαπλασιασθῇ τὸ εἶδος πρέπει νὰ συζευχθῇ μετὰ θηλείας καναρινίου. Οἱ ἐκ τῆς ἐνώσεως ταύτης μιγάδες εἶναι γόνιμοι. Ἐνεκα τοῦ παραχώδους καὶ εὐερεθίστου χαρακτῆρος αὐτῶν πρέπει ν' ἀποχωρίζεται τῶν ζευγῶν τῶν καναρινίων τῶν προωρισμένων εἰς σύζευξιν καὶ τεκνοποίησιν. Ἄλλως θὰ μάχεται διαρκῶς μετὰ τῶν ἀρρένων, θὰ ταρασσῇ τὰς ἐπωαζούσας καὶ πιθανῶς θὰ θραύσῃ καὶ τὰ ὠά. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ ὁσάκις συζευχθῇ μετὰ θήλεος καναρινίου πρέπει ν' ἀποχωρίζεται μετὰ τὸν τόκον τῶν πρώτων ὠῶν.

Ἐπωρελοῦνται τῆς νοημοσύνης καὶ ἡμερότητος αὐτῆς καὶ διδάσκουσι διάφορα γυμνάσια, ὡς νὰ προσποῖται τὴν νεκράν, νὰ θέτῃ πῦρ εἰς μικρὸν πυροβόλον, καὶ ἀντλῇ διὰ μικρῶν σίκλων τὴν τροφὴν καὶ τὸ ἀναγκαιοῦν ταύτῃ ὕδωρ. Μεθ' ὅλην ὁμῶς ταύτην τὴν νοημοσύνην δυσκόλως μανθάνει ἥχους καὶ νὰ μιμῆται τὸ ἥσμα ἄλλων πτηνῶν. Ἐν τῷ κλωθῷ καίτοι τηροῦσα τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῆς περιποιεῖται τὰς συντροφίας αὐτῆς, καὶ μόνον διὰ τὴν τροφὴν φιλονεικεῖ· ἀλλ' ὁ θυμὸς τῆς περιορίζεται εἰς φωνὰς μᾶλλον ἢ εἰς ἔργα.

Ἐπεται συνέχεια.

Ν' Χ' ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΔΗΣ

Ὁ κ. Gaston Deschamps λόγιος Γάλλος, γνωστὸς καὶ ἐξ ἄλλων αὐτοῦ περὶ Ἑλλάδος δημοσιευμάτων, ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ τελευταῖον τεῦχος τῆς Revue des deux Mondes μακρὸν ἄρθρον ἐπιγραφόμενον Un séjour à Athènes συνοψίζον μετὰ περισσοῦ ἁλτος καὶ ὀλίγου πιπέ-
 ρους ἡρτυμένας τὰς ἐντυπώσεις του ἐκ τριετοῦς διατριβῆς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ πρωτεύουσιν. Ὁ Γάλλος συγγραφεὺς φαίνεται ἐπιθυμῶν νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον τοῦ Ἐδμόνδου Ἀμποῦ, διότι πλὴν τῶν ἐπανελημμένων περὶ Ἑλλάδος ἁρθρῶν του ἐτοιμάζει καὶ ἐκτεταμένην περὶ Ἑλλάδος συγγραφὴν. Εὐτυχῶς ἡ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς Συγχρόνου Ἑλλάδος ἐξ ἑκείνου μέρι τῆς σήμερον ἐπιτελεσθεῖσα πρόοδος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ καταστήσῃ εὐμενεστέραν τὴν περὶ ἡμῶν κρίσιν τοῦ κ. Deschamps, ὅστις φαίνεται ἀληθῶς ἀγαπῶν τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐκδηλῶν τὴν πρὸς αὐτὴν στοργὴν του καὶ ἐκεῖ ἀκόμη ὅπου, κατὰ τὸ σύστημα ὧλων τῶν περιηγητῶν, ἀρέσκειται νὰ ἐπιδεικνύῃ τὴν ἀτομικὴν του ὑπεροχὴν ἐν τῷ πολιτισμῷ, ἢ ὡς γνήσιος Γάλλος κάμνει κατάχρησιν εἰρωνείας διὰ νὰ εὐ-
 φυολογήσῃ.

Σ. τ. Δ.

ΔΙΑΤΡΙΒΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Οἱ ἰδιωτικοὶ χοροὶ. — Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος. — Ἡ Βασίλισσα Ὀλγα. — Ὁ Βασιλικὸς χορὸς. — Ὁ ὑπασι-
 στῆς Χατζηπέτρος.

Οἱ Ἑλληνες εἶνε ὀρχηστικοὶ λαός. Οἱ φιλόκοσμοι τῶν Ἀθηνῶν, οἱ ἀνταλλάξαντες τὴν φου-
 στανέλλαν μετὰ τὸ φράκον, δὲν χορεύουσι πλέον, ἐ-
 νώπιον τῶν ξένων τοῦλάχιστον, τὸν ἐθνικὸν συρ-
 τόν, παρεμφερῇ πρὸς τὸν κύκλιον τῶν ἀρχαίων,
 οὗτε τὸν περίφημον μπάλον, ἀληθῆ μονοχορίαν,
 πλήρη περιτέχνων ἀκκισμῶν καὶ στρογγύλων χει-
 ρονομιῶν, ὅπου διαπρέπουσιν οἱ ἀγαθοὶ κάτοικοι

τῆς Τριπολιτσᾶς καὶ τῆς Καλαμάτας. Ὁ νέος Ἑλλήν παρεδέχθη ἐξ ἅπαντος τὸν τετράχορον, ἤτοι τὴν καθορίλλαν, καὶ τὸν στρόβιλον, τουτέ-
 στι τὸ βάλλε. Πᾶς νέος Ἀθηναῖος σεβόμενος ἑαυ-
 τὸν φροντίζει νὰ ἐφοδισθῇ, ἀρχομένου τοῦ χει-
 μῶνος, μετὰ δύο ἀπαραίτητα πράγματα: ἐν φρά-
 κῶν καὶ μίαν συνδρομὴν εἰς τοῦ χοροδιδασκάλου.
 Περὶ τὴν ὁδὸν Σόλωνος ὑπάρχουσιν ἀκαδημαίαι,
 ὅπου διδάσκονται, κατὰ τὸν Βαίς, οἱ νεκροὶ χο-
 ροί. Ἐκεῖ δὲ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀντηχεῖ στεν-
 τορεῖα τοῦ χοροδιδασκάλου ἢ φωνή: Μπαλανσὲ
 βο ντάμ!..

Οἱ τραπεζίται τῆς ὁδοῦ Σταδίου, οἵτινες ἔχουν
 σαλόνια ἀνοικτά, φιλοτιμοῦνται ν' ἀντιγράφωσι
 πιστῶς τὸν διάκοσμον, τὴν περιβολὴν καὶ τὰ
 ἄλλα γνωρίσματα τῶν παρισινῶν χορῶν, ὅπως
 διαφωτίσωσι τὴν Εὐρώπην περὶ τῶν κομφῶν τρό-
 πων τῆς ἀθηναϊκῆς ἀριστοκρατίας, καλοῦσι τοὺς
 ἐπιστήμους ἀλλοδαπούς, τοὺς μηχανικοὺς τῆς ξέ-
 νης ἀποστολῆς, τοὺς ἐταίρους τῶν ξένων Σχολῶν.

Οἱ ἀξιολογώτεροι χοροὶ προβλέπονται συνή-
 θως ἀπὸ μακροῦ χρόνου. Καὶ αἱ κυρίαι δίδουσι
 τοὺς χορούς των εἰς τοὺς χορευτὰς δεκαπέντε
 ἡμέρας πρὸ τῆς ἐορτῆς. Οἱ Ἀθηναῖοι διοργα-
 νίζουσι τότε μακρὰς σειρὰς ἐπισκέψεων καὶ
 βαδίζουσι πρὸς κατάκτησιν τῶν ὀνομαστοτέ-
 ρων καλλονῶν· οἱ ξένοι, ἀτολμότεροι ἢ ὀλι-
 γωτέρως ἔχοντες σχέσεις, εἶνε σχεδὸν ἡναγκασμέ-
 νοι ν' ἀπομαλθακῶνται ἐπὶ τῶν ἀνακλίντρων,
 νὰ συνομιλῶσι μετὰ γέροντας ἢ νὰ δοκιμάζωσι
 καμμίαν καθορίλλαν μετὰ Γαλλίδας διδασκαλίσσας,
 ἐρχομένας συνήθως ἐκ τῶν καντωνίων τῆς Ἑλβε-
 τίας. Πικροτάτη ἀπογοήτευσίς. Ἀλλ' ἔχουσι τοῦ-
 λάχιστον τὴν εὐκαιρίαν νὰ κυττάζωσιν ἀνέτως
 τὰς Ἀθιδας, ὧν οἱ πόδες φρικώσιν ἐπὶ μόνῃ τῇ
 προσδοκίᾳ τοῦ κοτιλλίου. Αὗται φέρουσι μετ' ἀ-
 νέτου κομφότητος, ἴσως δὲ καὶ μετ' ἀδιοράτου
 θελητήριον ἐξωτισμοῦ, ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου ἥχους
 ἐπαρχιωτικῆς σκαιοτήτος, τὰ ἀνημμένα περικόρ-
 μια, τὰ σχεδιασμένα ἀπὸ παρισίνας ραπτρίας.
 Εἶνε δ' εὐτυχῶς ἐν πρᾶγμα, τὸ ὅποιον τὸ ὁμοί-
 ομορφον τοῦ συρμοῦ δὲν δύναται νὰ βλάψῃ, καὶ
 τοῦτο εἶνε ὁ ἰδιόζων καὶ εὐγενὴς χαρακτὴρ τοῦ
 τύπου, ἡ φυσιογνωμία, ἡ ἀρχαία ἄμα καὶ νεωτε-
 ρική, ἡ ἐπαμφοτερίζουσα, ἡ ἀνατολικὴ καὶ ὁ-
 μως λεπτυσμένη ἀπὸ τὰς χάριτας τῆς Δύσεως, ἡ
 κατατομὴ τῆς Ἀθηνᾶς ἐπιδειρωθεμένη ἀπὸ τὸν
 Σαπλὲν, ἐν ἄγαλμα τοῦ Φειδίου ἀναθεωρηθὲν καὶ
 ἐπισκευασθὲν ἀπὸ τὸν Γρεβέν, ὅλα αὐτὰ καὶ κἄτι
 ἄλλο ἀκόμη, δύσκολον νὰ ὀρίσθῃ καὶ ἀποπνοίας
 ἀβρᾶς καὶ ἀπροόπτου. Ἐὰν δὲν ἦτο σχολαστικὸν
 κάπως νὰ φιλοσοφῇ τις, προκειμένου περὶ τῶν χα-
 ριστάτων τούτων χορευτρίων, θὰ ἔλεγον ὅτι αἱ
 γυναικεῖαι αὗται μορφαί, ὅπου προαιώνιοι κλη-
 ρονομαίαι συγχωνεύονται κατὰ σπανιώτατον τρό-
 πον μετὰ τὸ εὐκίνητον τῆς νεωτερικῆς ἐκφράσεως,